

בטי הגדולה ובטי הקטנה

יורגן מואה

הייתה פעם ילדה קטנה בשם בטי. רק בת חמש, אך נבונה וטובה. ליום ההולדת היא קיבלה מאביה כובע קש נהדר. סרטים רבים צבעוניים קישטו אותו והיה יפה באמת. אמא שלה

נתנה לה זוג נעליים

צהובות במתנה ושמלה

לבנה יפה להפליא. אך

דודה זקנה שלה נתנה לה

את המתנה הטובה ביותר.

בובה עם פרצוף מתוק

ושערות חומות מתולתלות.

הבובה הייתה יפהפייה

ממש ורק גבת עינה

השמאלית הייתה מצויירת

קצת גבוה מדי.

"היא נראית כאילו היא כועסת. מעניין לדעת ממה היא לא מרוצה?" אמרה בטי כשהחזיקה אותה בזרועותיה. "היא עוד לא יודעת" הסבירה לבטי הדודה "זה הנוהג שלה. היא תמיד מרימה את הגבה כשהיא מביטה על מישהו מקרוב. היא רק רוצה לדעת האם את באמת ילדה טובה." "כן, כן, ועכשיו היא יודעת כבר, כי נדמה לי ששתי הגבות כבר ישרות" אמרה בטי.

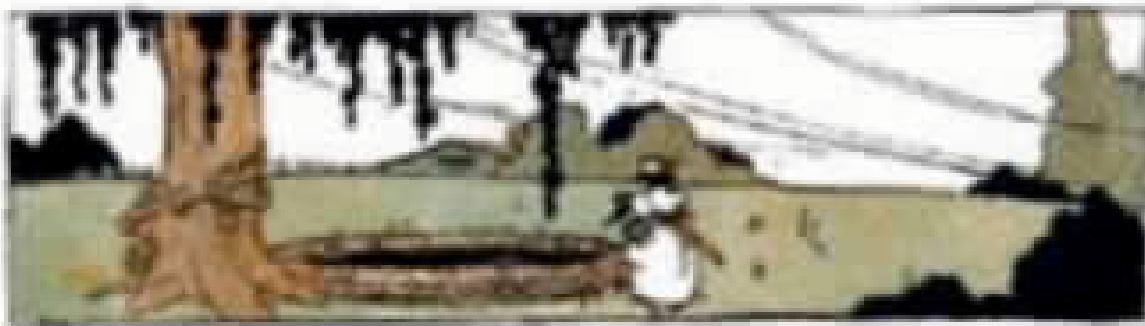
הו, כמה שבטי אהבה את הבובה, כמעט יותר

מאשר את מרי ואת לויס, ואלה היו הידידים

הטובים ביותר שלה.

יום אחד טיילה בטי עם הבובה בחצר הבית. לבובה

היה עכשיו כבר שם והן התיידדו מהר. היא קראה

מספיק. כך גם חשבה בטי הקטנה.
ובטי התחילה לרדת מהעץ, אך זה לא היה פשוט
כל כך כי החזיקה את הסינור ביד אחת ואת הגזע
ביד שניה. היא חשבה שבטי הקטנה קראה לה
שתזרוק את האווזונים קודם על הארץ, אך היא לא

העזה לעשות זאת. היא פחדה שהם עלולים
להיפגע ממכה באדמה.
ועכשיו שתיהן רצו אל הבאר ובטי הגדולה עזרה

לבובה בטי, השם שלה עצמה וגם השם של הדודה
הזקנה שממנה היא קיבלה אותה.
היה אביב מוקדם. בפינת החצר עמדה באר ישנה
וסביבה מקום ירוק יפה, מלא דשא רך ועדין. ליד
הבאר צמח גם עץ ערבה בעל גזע נמוך, מכוסה
בפרחים צהובים קטנים, שהילדים קראו להם
"אווזונים".

הם גם נראו כמו אווזונים קטנים כי היו רכים מאוד
ויכלו לשחות במים. אבל ללכת? לא, זה הם לא
יכלו.

בטי הגדולה - נכון היא הייתה רק בת חמש, אך
הייתה הרי הרבה יותר גדולה מהשניה - ובטי
הקטנה החליטו לקטוף אווזונים מהעץ ולזרוק אותם
לתוך הבאר. כן הם יוכלו ליהנות כמו האווזונים
אמיתיים ששוחים בבריכה. למעשה זו בטי הגדולה
שחשבה על המשחק הזה, אבל בטי הקטנה
הסכימה לכך מיד. היא הייתה באמת חברה טובה.
ואכן בטי הגדולה טיפסה על עץ הערבה וקטפה
הרבה אווזונים לתוך הסינור שלה, וספרה אותם,
וכשספרה עד עשרים אמרה שעכשיו יש להן

ונשפה על הקרוב ביותר. ואכן זה עזר והאווזון התחיל שוב לשחות. אך אלה הרחוקים יותר לא רצו לזוז בכלל.

"איזה טיפשוניים!" אמרה בטי והיא התכופפה הרבה מעבר לדופן הבאר. אלא שאז ידיה הקטנות

החליקו על בול העץ החלקלק והיא.. פלום! נפלה עמוק לתוך המים. המים היו קרים, הו! כל כך קרים, והם נסגרו מעל ראשה, והורידו משערותיה גם את כובע הקש שקיבלה ליום ההולדת. היא לא הספיקה לשמוע האם בטי הקטנה נתנה צעקה, אך הייתה בטוחה שכך היה. כשראשה של בטי עלה שוב על פני המים היא

לידידתה הקטנה לקבוע את רגליה היטב בין בולי העץ שנחו סביב לבאר, כדי שתוכלי לשבת בנחת ולהסתכל על האווזונים השוחים במים. ואז אווזון אחרי אווזון נזרק למים ונדמה היה שהוא נעשה חי ונע סביב. איזו שמחה! בטי הגדולה מחאה כפיים, וכאשר עזרה קצת לבטי הקטנה, גם זו מחאה כפיים קצת.

אבל אחרי זמן מה האווזונים הפסיקו לשחות ורק שכבו על פני המים ללא תנועה. זה כבר לא היה מעניין ולכן בטי הגדולה שאלה את חברתה האם כדאי להתכופף קצת מעל המים ולנשוף עליהם, כדי שינועו שוב. בטי הקטנה לא ענתה, אבל הגבייה את גבת עינה השמאלית כאילו אומרת "אל תעשי זאת, בטי הגדולה! תזכרי שאמא סיפרה לנו כמה חשוך שם בפנים, בתוך הבאר. רק תחשבי מה יקרה אם תפלי פנימה!"

"שטויות! רק הביטי כמה זה פשוט" אמרה בטי הגדולה, כי חשבה שהאווזונים הם סתם טיפשים שלא רוצים לשחות. היא התכופפה מעל המים

ניסתה לאחוז בבול העץ בשתי ידיה, אך הידיים היו כל כך קטנות, ובול העץ כל כך רחב וחלקלק שלא יכלה להחזיק בו. אבל באותו רגע היא ראתה את

בולי העץ כשהיא מחזיקה את חברתה הגדולה כדי שלא תשקע שוב לעומק. ואז בטי זעקה בקול כה חזק שאמא ואבא שלה שמעו אותה, באו בריצה והוציאו אותה מהמים. היא הייתה רטובה כולה והיה לה קר כל כך ששיניה קשקשו.

אבא רצה מיד לרוץ אתה הביתה, אך היא ביקשה לא להשאיר את בטי הקטנה, כי הרי גם היא עלולה ליפול לבאר "והיא זו שהצילה אותי" אמרה. את בטי הגדולה השכיבו מיד למיטה ואת בטי הקטנה שמו לידה. בטי הגדולה חיבקה את חברתה ואמרה "לעולם, לעולם לא אוכל להודות לך מספיק, כי הצלת אותי מהבאר העמוקה. נכון שדאגתי כי רגליך יעמדו חזק וקשיח בין בולי העץ, אבל זו היית את, ואף אחד אחר, שהושיט לי את היד."

ידידתה היקרה, את בטי הקטנה, עומדת זקופה ומביטה עליה, עם יד אחד מושטת אליה. בטי הגדולה אחזה בה ובטי הקטנה עמדה זקופה כמה שרק יכלה וקשיחה יותר ויותר, ועמדה בין